

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.219/2025/4.
A felperes:	felperes felperes címe
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos) felperesi képviselő címe
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság alperes címe
Az alperes képviselője:	Dr. Ozsváth Zsolt kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.701.037/2024/10. számú ítélet

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban helyszínelő, balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot a vármegyei Rendőr-főkapitányság helységi Rendőrkapitányság állományában. Havonta átlagosan 7-8 szolgálatot látott el 24 órás beosztásban, amely után 72 óra pihenőidőt kapott. E beosztása mellett rendszeresen látott el járőri feladatokat, TIK küldéses járőrszolgálatot, fokozott ellenőrzéseket, idegenrendészeti és migrációs ellenőrzéseket, rendőri akciókban vett részt, sebességmérést végzett, valamint a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén kívül is végzett baleseti helyszínelést, melyek ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát az alperes vezetője megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2022. február 1. és 2024. július 31. közötti időszakra bruttó 811.650 forint megbízási díj és késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában jelölte meg; keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. tv. (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 811.650 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Azt vizsgálta, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján jogosult-e megbízási díjra, figyelemmel arra, hogy az alperes a felperes állításait és jogértelmezését vitatta, azonban a felperes által ellátott szolgáltatokra vonatkozó kimutatást nem. A helyszínelő, balesetvizsgáló beosztás és a járőri beosztás az állománytáblában rendszeresített elkülönülő beosztások, erre figyelemmel a felperes által a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett járőri és egyéb rendőri feladatok (így a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területén végzett baleseti helyszínelői feladat) nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartozóak voltak, így az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes a hivatásos szolgálati jogviszony vállalása okán köteles lett volna járőri és egyéb rendőri feladatok ellátására. Az alperes a Hszt. 60-61. §-ai alapján az ideiglenes átrendelés szabályaira is megalapozatlanul hivatkozott, miután hiányzott a – jogszabály által megkövetelt és garanciális elemeket tartalmazó – írásbeli elrendelés. A felperes nem járőri, járőrvezetői munkakörre kapott kinevezést és munkaköri leírást, ezért rendszeresen, nem eseti jelleggel megbízási díj megfizetése nélkül nem volt köteles ellátni az egyéb rendőri feladatokat. A rendszerességet illetően megállapította, hogy a felperes a keresettel érintett 21 hónapos időszakban havonta többször, legalább 2 alkalommal látott el a beosztásához nem tartozó feladatot. Egy hónapban kettőnél több alkalommal látott el járőrszolgálatot; TIK küldéses járőrszolgálatot havi rendszerességgel, változó mértékben kellett ellátnia; sebességmérést rendszeresen kellett végeznie, minden szolgálatában, ezen felül más kapitányság illetékességi területén is el kellett látnia a baleseti helyszínelői munkát attól függetlenül, hogy a helységi Rendőrkapitányság illetékességi területére került kinevezésre. Arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a Hszt. 2023. február 1-től hatályos

71. § (3) bekezdése értelmében is jogosult a megbízási díjra, figyelemmel arra, hogy a beosztásába nem tartozó feladatokon kívül az általa nem eseti jelleggel ellátott feladatokkal jelentős többletmunkát végzett; 2023. február 1. napját követően is havonta több alkalommal végzett sebességmérést, havi legalább 1-3 alkalommal TIK küldést, fokozott ellenőrzésben vett részt, és (a tanúvallomások által igazoltan is) a táblázati kimutatásban nem szereplő járőrmunka minden szolgálatában rendszeres volt. Mindezek alapján a felperes igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak találta; az ellátott többletfeladatok mennyisége és azok folyamatossága alapján az illetményalap 100%-ában meghatározott megbízási díj arányos ellentételezést jelent.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú ítélet sérti a Hszt. 71. § (1) bekezdését, 102. § (2) bekezdését, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. (a továbbiakban: Rtv.) 58. §-át, valamint a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: szolgálati szabályzat) 51. §-ban foglaltakat. Állítása szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben hibásan állapította meg és téves jogértelmezésre jutott, amikor a felperes keresetének helyt adott. Állítása szerint az idegenrendészeti és migrációs ellenőrzés nem más, mint az Rtv. 58. §-a szerinti csapaterő alkalmazása. Ezzel összefüggésben hivatkozott az EBH2011.2350. és az EBH2010.2258. számú döntésekben foglaltakra, mely szerint a csapaterő alkalmazása nem az általános rendőri feladattól eltérő szolgálati feladat, hanem annak teljesítése során meghatározott esetben alkalmazható kényszerítő eszköz. A csapaterő alkalmazása nem az eredeti beosztástól függetlenül, annak ellátása mellett, hanem annak részeként, a rendőrség személyi állománya szervezett összevonásának következményeként valósult meg. Erre tekintettel megbízási díj iránti igényt sem alapozhat meg. Az elsőfokú ítélet azt is tévesen rögzítette, hogy a felperes beosztásához nem tartoztak a sebességmérői feladatok. Nem vette figyelembe a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II.04.) ORFK utasítás 8. és 58. pontjában, valamint az Rtv. 4/A. § (3) bekezdés c) és d) pontjában foglaltakat, mely szerint a sebességmérést végezheti a hivatásos állomány tagja, a rendészeti, igazgatási alkalmazotti, valamint a munkavállalói jogviszonyban álló személy egyaránt, így az ítéleti megállapítás e körben ellentétes az Rtv. rendelkezéseivel, a felperes beosztásához tartozóan a kezelői jogosultság alapján elláthatja a sebességmérő készülék kezelését; amely megbízási díjat szintén nem alapoz meg.

[5] A járőri feladatokkal kapcsolatban hivatkozott a Hszt. 60. § (1) és (2) bekezdése, valamint 61. § (1) és (3) bekezdése rendelkezéseire, mely alapján a helységi Rendőrkapitányság állományába tartozó felperes esetében lehetőség volt arra, hogy egyedi utasításban a rendőrkapitányság hatékony működése érdekében, az eredeti szolgálati beosztásához nem tartozó feladatok ellátására kerüljön ideiglenesen átrendelésre egy-egy napra. Az alperes részéről okiratokkal került bizonyításra, hogy a felperes a perrel érintett időszakban úgy került ideiglenes átrendelésre, hogy mellette saját beosztásához, munkaköréhez tartozó feladatokat látott el, ezzel az ideiglenes átrendelés tényszerűen is megszakadt. A felperes a napi szolgálati feladatok ellátása tekintetében minden esetben írásban utasítást kapott eligazítólap formájában, melyeket védírata mellékleteként becsatolt, ezzel pedig teljesült a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó

szervek, hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI.16.) BM rendelet (továbbiakban: BM rendelet) 33. § (1)-(3) bekezdésében foglalt jogszabályi feltétel. Véleménye szerint az írásos utasítás kapcsán nincs jelentősége annak, hogy abban nem szerepel a BM rendeletben írt összes tartalmi elem, mivel a Hszt. 61. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az ideiglenes átrendelésre csak a szervezeti egységen belül kerülhet sor, melyből értelemszerűen következik, hogy azonos szervezeti egység esetén sem a munkáltatói jogkör gyakorlójában, sem a járandóság megfizetésére köteles egységben nem következhet be változás. Önmagában tehát az a körülmény, hogy az írásos utasításban nem került rögzítésre a munkáltatói jogkör gyakorlójának személye, illetve az, hogy a felperes illetményét mely szerv költségvetéséből fedezi, nem teszi az ideiglenes átrendelést semmissé; ezáltal az elsőfokú bíróság okszerűtlen jogi értelmezést alkalmazott a Hszt. 61. §-a szerinti ideiglenes átrendelés körében. Az eljárási szabálysértések körében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) és (2) bekezdését, 84. § (2) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, és 346. § (4)-(5) bekezdésében foglaltakat jelölte meg.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és másodfokú perköltsége megtérítését kérte, melyet 20.000 forintban jelölt meg. Álláspontja szerint az alperes fellebbezése ellentmondásosan nyilatkozott az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással kapcsolatban, azt részben hibásnak tartotta, a fellebbezés tartalmából ugyanakkor az állapítható meg, hogy az alperes az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást nem, kizárólag annak jogkövetkeztetését támadta, amelyben azonban a bírói gyakorlat következetes. Kiemelte: a közlekedési balesetek és a közlekedési bűncselekmények, valamint a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) utasítás kódex jelleggel, kimerítően tartalmazza a helyszínelő feladatait, és ezek között a sebességmérés, a járőrszolgálatok, a TIK küldések és a rendezvénybiztosítás nem szerepel. A Kúria már az Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében rámutatott, hogy amennyiben jogi norma adott munkakörre nézve kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért ellentételezést kell fizetni. Az alperes nem hivatkozhat arra, hogy nincs olyan jogi szabályozás, amely kizárná a baleseti helyszínelő számára a kifogásolt feladatok elvégzését, mert a normák, így az ORFK utasítás is főszabályként pozitív módon szabályozzák az egyes beosztások feladatait. Az alperes fellebbezési álláspontjának elfogadása továbbá azt jelentené, hogy bármilyen beosztású rendőr sebességellenőrzési vizsga, képzés alapján köteles saját beosztásának keretein belül megbízási díj nélkül sebességellenőrzést végezni, amely helytelen következtetés. Ezenfelül azt sem állították a perben, hogy a felperes a közrendvédelmi járőrbeosztás teljes feladatkörét ellátja a TIK küldések kapcsán, ez nem is feltétel a megbízási díj megállapításához.

Az alperes megalapozatlanul hivatkozott az ideiglenes átrendelés szabályaira is. Ez az alperesi utólagos perbeli hivatkozás nem fogadható el, mert nem vitásan az alperes az ideiglenes átrendelésekről parancsot nem állított ki, az eligazító lapok tartalmából pedig nem állapítható meg, hogy az állományilletékes parancsnok akarata a felperes ideiglenes átrendelésére irányult volna, másrészt nem tartalmazza az annak esetén szükséges, a BM rendelet 33. § (1) bekezdése szerinti kötelező adatokat. Továbbá a Hszt. 61. § (3) bekezdése alapján az ideiglenes átrendelés főszabályként 30 napig tarthat, így garanciális jelentősége van, hogy annak teljesítésekor mindkét fél számára egyértelmű és világos legyen, hogy az

adott feladatot ideiglenes átrendelés keretében látja-e el a hivatásos állomány tagja, és ezáltal a törvényben meghatározott 30 napos limitbe az adott feladat beszámít-e. Ezért szükséges, hogy a parancs vagy az írásbeli utasítás egyértelműen rendelkezzen az ideiglenes átrendelésről, ahogyan az a néhány napos időtartamú átrendelések esetén szabályszerűen paranccsal meg is történt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[7] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, így ebben a körben az ítéltábla nem vizsgálhatott. A fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, az irányadó bírói gyakorlat figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a másodfokú bíróság – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[8] Az alperes részben vitatta a megállapított tényállást, ám fellebbezésében nem jelölte meg, hogy a tényállás mely részét, mely megállapításait vitatja; ugyanígy azt sem, hogy ezzel szemben mit tart helyes ténynek és milyen bizonyíték támasztja alá az állításait; mindez a fellebbezéséből nem volt kiolvasható. Ez azt jelenti, hogy az alperes a tényállás helytállóságát alaptalanul vitatta, a fellebbezéséből megállapíthatóan valójában az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól.

[9] Ezenfelül az elsőfokú ítélet jogi indokolását hiányosnak találta (sebességmérői, TIK küldési, idegenrendészeti és migrációs ellenőrzési feladatok); ugyanakkor az elsőfokú ítélet a [37], valamint [43] – [44] bekezdéseiben ezen releváns indokolásként hiányolt kérdésekre egyértelmű választ ad. Az a körülmény, hogy az alperes számára az indokolás – esetleg – nem meggyőző, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott alkalmazott anyagi, illetve eljárásjogi jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 1.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre (Kfv. VII.38187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének is megfelelt, az alperes ezzel kapcsolatos kifogása pedig megalapozatlan volt.

[10] Az elsőfokú bíróságnak a megbízási díjra való jogosultság kapcsán csak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a megbízással érintett baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem, figyelemmel arra, hogy a felperest az eredeti, baleseti helyszínelői beosztásához tartozó feladatok ellátása alól nem mentesítették.

[11] A másodfokú bíróság is kiemeli, hogy a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a munkavállaló külön utasítás nélkül is általában végezni jogosult és köteles a jogviszonya fennállása alatt. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (BH2018.259.).

[12] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.). Az alperes által hivatkozott sebességmérői feladatok ellátása nem jelenti egyúttal azt is, hogy az az alapján teljesített, beosztásába nem tartozó többletfeladatokért a hivatásos állomány tagja megbízási díjra ne lenne jogosult. Az alperes hivatkozása a perbeli ügyben azért sem volt releváns, mivel a perben eldöntendő kérdés nem az volt, hogy jogszerűen irányítható-e a felperes más, a megbízásába nem tartozó feladat ellátása, és a sebességmérési feladatokat ki végezheti az Rtv. 4/A. § (3) bekezdés c) és d) pontjában foglaltak alapján, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. §-a szerinti ellentételezésre jogosult-e.

[13] Az idegenrendészeti és migrációs ellenőrzési feladatokkal összefüggésben hivatkozott csapaterő alkalmazása, az e körben az alperes által a fellebbezésében felhívott EBH2011.2350 és EBH2010.2258. számú eseti döntések tényállása egyező a tekintetben, hogy azon perbeli esetekben az alperesi munkáltató a csapatszolgálati feladatok végrehajtására (a megyében) csapatszolgálati századot hozott létre; az e századba beosztott állomány a feladatait a rendőrség szervezési állománytáblázatában nem rendszeresített alegységekben végezte, tagjai e tevékenység folytatására – akár szolgálati idő alatt, akár szolgálaton kívül – bármikor behívhatóak voltak; s az EBH2010.2258. számú eseti döntés alapjául szolgáló tényállásban ezen felül lényeges peradat volt, hogy a felperesek nem a munkáltató utasítására váltak a

csapatszolgálati század tagjává, a század önkéntesekből állt. A csapatszolgálati század létrehozására vonatkozó és ehhez köthető további tényállási elemek a jelen ügyben azonban nem voltak fellelhetők, ilyenre az alperes sem hivatkozott. Ezenfelül mindkét megjelölt eseti döntés a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (régi Hszt.) talaján keletkezett, így a döntésben foglaltak az azóta megváltozott jogi szabályozási környezet okán sem lehetnek irányadóak.

[14] Az alperes az ideiglenes átrendelés szabályaira sem hivatkozhatott eredményesen. Ez a perben tett – utólagos – hivatkozás azért nem fogadható el, mert az alperes az ideiglenes átrendelésekről parancsot nem állított ki, az pedig az eligazító lapok tartalmából nem állapítható meg, hogy az állományilletékes parancsnok akarata a felperes ideiglenes átrendelésére irányult, másrészt az eligazító lap nem tartalmazza az ezen jogintézmény esetén szükséges, a BM rendelet 33. § (1) bekezdése szerint kötelező adatokat. Helyes volt a felperes érvelése a tekintetben, hogy a Hszt. 61. § (3) bekezdése alapján az ideiglenes átrendelés főszabályként 30 napig tarthat, ezért garanciális jelentőségű, hogy az ideiglenes átrendelés teljesítésekor mindkét fél számára egyértelmű és világos legyen, hogy az adott feladatot ilyen keretek között látja el a hivatásos állomány tagja, ezáltal a törvényben meghatározott 30 napos limitbe az adott feladat beszámít-e. Ezért szükséges, hogy a parancs vagy az írásbeli utasítás egyértelműen megjelölje az ideiglenes átrendelést, ahogyan az a néhány napos tartamú átrendelések esetén szabályszerűen paranccsal egyéb esetekben meg is történt. A napi szolgálati feladatok ellátása körében kiadott írásbeli utasítás (eligazító lap) nem pótolja az e tárgykörben megkövetelt tartalmú állományparancsot, illetőleg írásbeli utasítást.

[15] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást. Enélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Mfv.II.10.179/2011/4.).

[16] Alapvetően érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli – járőrszolgálati, valamint az egyéb szolgálati – feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban megjelölt – feladatok nem a felperes beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[17] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[18] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[19] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX tv. (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a jelen ügyre alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 09.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontja, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, annak figyelembevételével, hogy a másodfokú bíróság a felperes által megjelölnél magasabb perköltséget nem állapíthatott meg.

[20] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (64.932 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. február 17.

dr. Németh Andrea sk.
a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Kinyó Krisztina sk.
bíró

dr. Szeles Balázs György sk.
bíró